

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 6^ο

ΙΕ|ΧΣ
ΝΗ|ΚΑ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2002 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 74

Πολιτεία

Υπομονής Χρέϊαν ἔχομεν

Ἡ ὑπομονή ἐστὶν ἠθικὴ δύναμις κατευνάζουσα τὰ διεγερόμενα ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου θλιβερά συναισθήματα, καὶ πραίνουσα τὰς ἐκ τῶν δεινῶν ἀλγηδόνες.

Ἡ ὑπομονὴ ἐστὶν ἀρετὴ ὡς καρπὸς τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἐλπίδος. Ἡ θλίψις ὑπομονὴν κατεργάζεται, ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμὴν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα· ἡ δὲ ἐλπίς οὐ καταισχύνει.

Ἡ ὑπομονὴ ἐστὶν ἡ πρώτη τῶν ἀρετῶν, διότι δι' αὐτῆς βραβεύεται ἡ σωτηρία· ὁ ὑπομεινας εἰς τέλος σωθίσεται· ἐν τῇ ὑπομονῇ ἡ τῶν ψυχῶν ἡμῶν σωτηρία κεῖται.

Ὁ Χρυσόστομος ταῦτα περὶ τῆς ὑπομονῆς λέγει: "Ρίζα πάντων τῶν ἀγαθῶν ἐστὶν ἡ ὑπομονή, μήτηρ εὐσεβείας, κλάδος εὐφροσύνης, καρπὸς ἀμάραντος, πύργος ἀκαταμάχητος, λιμὴν ἀχείμαστος". Καὶ πάλιν:

Ἐπομονῆς ἴσον οὐδέν, ἀλλ' αὕτη μάλιστα ἐστὶν ἡ βασιλεὺς τῶν ἀρετῶν, ὁ θεμέλιος τῶν κατορθωμάτων, ὁ λιμὴν ὁ ἀκύμαντος, ἡ ἐν πολέμοις εἰρήνη, ἡ ἐν κλύδωνι γαλήνη, ἡ ἐν ἐπιβουλαῖς ἀσφάλεια, ἡ τὸν καταρωθώκοτα ἀδάμαντος στερρότερον ποιούσα, ἦν οὐχ ὄπλα κινούμενα, οὐ στρατόπεδα παρατασσόμενα, οὐ μηχανήματα προσαγόμενα, οὐ τόξα, οὐ δόρατα ἀφιέμενα, οὐκ αὐτὸ τῶν δαιμόνων τό στρατόπεδον, οὐχ αἱ φάλαγγες τῶν ἀντικειμένων δυνάμεων, οὐκ αὐτὸς ὁ διάβολος μετὰ πάσης αὐτοῦ παρατασσομένης τῆς στρατιᾶς καὶ τῆς μηχανῆς παραβλάψαι δυνησεται. Καὶ πάλιν:

Βασιλεὺς τῶν ἀγαθῶν, τῶν στεφάνων ἡ κορωνίς ἡ ὑπομονή.

Ὁ δὲ Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: "Ἐστὶν ἡ ὑπομονὴ παντός ἡμῖν ἀγαθοῦ πρόξενος καὶ προμνήστρια· ὁδὸς εἰς εὐδοκίμησιν· τροφὸς ἐλπίδος τῆς εἰς αἰῶνα τὸν μέλλοντα.

Ἡ ὑπομονὴ διδάσκει φέρειν γενναίως τὰ πάθη· ἀποβαίνει φιλοσοφίας γυμνάσιον, γίνεται ἀρετῆς διδάσκαλος.

Τὸ τῆς ὑπομονῆς ὄνομα ἰδρώτων ἐστὶν ὄνομα καὶ καρτερίας πολλῆς.

Ἅγιος Νεκτάριος

✘ Ὄταν ἀποφασίζουμε νὰ ἀκολουθήσουμε τὸν Χριστό, κάθε μέρα τῆς ζωῆς μας γίνεται μέρα παθημάτων, δακρῶν καὶ πόνου. Κατὰ καιροὺς ἐγείρεται τὸ ἐρώτημα: "Κύριε, γιατί μᾶς ἐπλασεες ἔτσι, ὥστε νὰ πρέπη νὰ περάσουμε ἀπὸ τόσα παθήματα"; Ἀδυνατοῦμε νὰ ἐννοήσουμε ὅτι αὐτὴ ἡ ἀρνητικὴ

ἐμπειρία εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς σωτηρίας.

✘ Οἱ ἐξωτερικὲς ἐκδηλώσεις τῆς ἀσκήσεως, ὅπως εἶναι ἡ τήρησις τῶν νηστειῶν, δὲν ἀρκοῦν. Ὁφείλομε νὰ ἀναγεννηθοῦμε ἐκ θεμελιῶν.

✘ Δέν πρέπει ποτέ νὰ συγκρίνουμε τὸν ἑαυτό μας μὲ κανένα πρόσωπο. Ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς, ὅσο μικρὸς καὶ ἂν εἶναι, εἶναι μεγάλος ἐνώπιον τοῦ Αἰωνίου. Ὁ Θεὸς συνάπτει μὲ κάθε ἀνθρώπινη ὑπαρξὶ καρδιακὴ καὶ μοναδικὴ σχέση.

Γέρων Σωφρόνιος

✘ Ὁ Κύριος μέρα καὶ νύχτα προσπαθεῖ καὶ θέλει νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄνθρωπο, προκειμένου νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ σωστὴ πορεία, στὴν ἀρχικὴ του τάξι καὶ κατάστασι.

✘ Ἡ πηγὴ τῶν ἀγαθῶν εἶναι μία, ὁ Θεὸς καὶ Δημιουργὸς τῶν ὄλων. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν πηγὴ τοῦ καλοῦ πηγάζουν ὅλες οἱ ἄλλες πηγές. ὁ Θεὸς εἶναι ἡ πηγὴ τῆς Χάριτος.

✘ Ὄταν πεινᾶς ἢ διψᾶς, νὰ μὴν τρέχῃς νὰ φᾶς καὶ νὰ πιῇς ἀμέσως. Νὰ περιμένῃς λίγη ὥρα καὶ θὰ ἰδῆς πῶς ἀμέσως θὰ φύγῃ ὁ πειρασμὸς καὶ δέν θὰ χρειαστῇ νὰ φᾶς ἐκτὸς τοῦ ὀρισμένου χρόνου.

Γέρων Σίμων (Ἀρβανίτης)

✘ Κάμνε καλόν εἰς ὄσους σοῦ κάμνουν κακόν. Ἀγάπα καὶ βοήθει τοὺς πτωχοὺς κατὰ τὸ δυνατόν καὶ νὰ πιστεῖς ὅτι ὁ,τι δίδεις εἰς τὸν πτωχόν, τὸ δίδεις εἰς τὸν Χριστόν, ὁ ὁποῖος θὰ σέ ἀμείψῃ χιλιοπλασίως.

✘ Μὴ κατακρίνης κανέναν ἀπὸ ὄσους ἀμαρτάνουν ἀλλά, ἐάν καταλαβαίνῃς πῶς θὰ σέ ἀκούσῃ, συμβούλευσέ τον νὰ ἀπέχη ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν.

✘ Ὁ Κύριος ἐμακάρισε τοὺς ταπεινοὺς, τοὺς πραεῖς καὶ ὄχι τοὺς υπερήφανους καὶ θυμῶδεις.

Γέρων Φιλόθεος

Ἐλέησέ με, Υἱέ Θεοῦ, καί...

Ὁ καιρός εὐνοίας εἶναι τώρα, ἡ
ἡμέρα σωτηρίας εἶναι τώρα.

Β' Κορινθ. 6: 2

Ὁ Κύριος τῶν πάντων, Χριστός, φωνάζει μέ τό ἱερό Εὐαγγέλιο καί λέγει: “Ἐως ὅτου ἔχετε τό φῶς, τρέχετε στό φῶς, γιά νά μή σᾶς κυριεύσῃ τό σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας καί τῆς πλάνης” (Ἰωάν. 12: 35).

Τρέχετε διά τῆς μετανοίας. Τρέχετε στόν δρόμο τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ. Τρέχετε ὅσο εἶναι καιρός καί ὑπάρχει φῶς, πρὶν νά σᾶς βρῆ ἡ νύχτα τοῦ θανάτου καί τότε θά σταλήτε στό αἰώνιο σκοτάδι. Τρέχετε, ζητεῖτε, κρούετε γιά νά ἀνοιχθῆ σέ σᾶς ἡ πύλη τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Νά μπῆτε μέσα σ' αὐτήν καί νά τήν ἀποκτήσετε μέσα σας.

Ἐκείνοι πού πεθαίνουν προτοῦ νά ἀποκτήσουν τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, **ποῦ** καί **πότε** θά τήν βροῦν πλέον, ἀφοῦ ἤδη πηγαίνουν ἐκεῖ στό αἰώνιο σκοτάδι τῆς Κολάσεως; Ἐδῶ, σ' αὐτήν τήν ζωὴ ἔχομε εὐθύνη νά τήν γυρεύουμε, νά τήν ζητοῦμε διά μέσου τῆς μετανοίας καί τῶν δακρῶν. Κι ὅταν ἔμεις κάνουμε αὐτό, ὁ Χριστός ὑπόσχεται νά μᾶς δώσῃ τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Διαφορετικά, ἂν δέν θελήσουμε νά τό κάνουμε, νά ὑπακούσουμε δηλαδή στόν Κύριό μας Χριστό καί νά φροντίσουμε, ὅσο βρισκόμαστε σ' αὐτήν τήν ζωὴ, νά λάβουμε ἀπό Αὐτόν τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν μέσα μας, ὅταν θά πᾶμε ἐκεῖ, τότε θά ἀκούσουμε τόν Χριστό νά μᾶς λέγει, καί μέ τό δίκιο Του, τά ἀκόλουθα:

- Τί ζητᾶτε τώρα, ἐκεῖνο πού δέν θέλατε νά τό πάρετε, ὅταν ἐγώ σᾶς τό ἔδωκα; Δέν σᾶς παρακάλεσα τόσο πολύ ἐγώ νά ταπεινωθῆτε, νά κοπιᾶσετε λίγο καί νά σᾶς δώσω τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν; Ἐσεῖς ὅμως δέν τήν θέλατε, ἀλλά τήν περιφρονήσατε καί προτιμήσατε τά γήινα καί τά φθαρτά. Τώρα, λοιπόν, τί γυρεύετε; Μὲ ποιά ἔργα ἢ μέ ποιά λόγια πλέον θά μπορέσετε νά τήν βρῆτε τώρα καί στό ἐξῆς; Τώρα δέν εἶναι πλέον καιρός ἐργασίας, ἀλλά ἀνταποδώσεως...

Ἄς εἶναι γνωστό σ' ὅλους τοὺς Χριστιανούς ὅτι ὁ Χριστός δέν λέγει ψέματα.

Εἶναι Θεός ἀληθινός καί πραγματικά φανερώναται σ' ὅσους ἔχουν ἀγάπη γι' Αὐτόν καί ἐπιθυμοῦν νά τηροῦν τίς ἐντολές Του, ὅπως καί ὁ Ἰδιος μᾶς τό εἶπε: “Ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου καί τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με· ὁ δὲ ἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου, καί ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτόν καί ἐμφανίσω αὐτῷ ἑμαυτόν” (Ἰωάν. 14: 21). Καί μέ τήν φανέρωσί Του ὁ Χριστός χαρίζει σ' αὐτοὺς τό Ἅγιο Πνεῦμα. Καί μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα, Αὐτός καί ὁ Πατέρας κατοικοῦν μέσα σ' αὐτοὺς.

Ἐδιδάχθης, λοιπόν, ἀγαπητέ, ὅτι, ἂν τό θέλης, ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν εἶναι μέσα σου “ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντός ὑμῶν ἐστιν” (Λουκᾶς 17: 21) καί ὅλα τὰ αἰώνια ἀγαθὰ εἶναι στά χέρια σου. Τρέξε λοιπόν νά δῆς, νά πάρῃς καί νά ἀποκτήσῃς μέσα σου τὰ ἀγαθὰ πού ὑπάρχουν. Μὴν τὰ στερηθῆς ὅλα αὐτά, ἐπειδὴ νομίζεις ὅτι ἤδη τὰ ἔχεις.

Μετανοήσατε λοιπόν καί ἐπιστρέψατε διά νά ἐξαλειφθοῦν αἱ ἁμαρτίαι σας, διά νά ἔλθουν καιροὶ ἀναψυχῆς ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου.

Πράξεις 3: 19 - 20

Κλάψε, μετανόησε, γονάπισε μπροστά στόν Χριστό κι ἐσύ τώρα, ὅπως κάποτε ὁ τυφλός, καί πές Του:

- Ἐλέησέ με, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, καί ἄνοιξε τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου γιά νά δῶ τό Φῶς τοῦ Κόσμου. Γιά νά δῶ Ἐσένα, τόν Θεό, καί νά γίνω κι ἐγώ υἱός τῆς ἡμέρας.

Μή μέ ἐγκαταλείψῃς Πανάγαθε Θεέ ἐπειδὴ εἶμαι ἀνάξιος. Φανέρωσέ μου, Κύριε, τόν Ἐαυτόν Σου γιά νά νοιώσω τήν ἀγάπη Σου. Στείλε τόν Παράκλητο, τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, καί σέ μένα, Φιλάνθρωπε, γιά νά μέ διδάξῃ Αὐτός γιά Σένα καί νά μοῦ ἀναγγεῖλῃ τό θέλημά Σου στήν ζωὴ μου. Φώτισέ με, τό Φῶς τό ἀληθινό, γιά νά δῶ τήν δόξα Σου. Μείνε, καθὼς εἶπες, μέσα μου γιά νά μπορέσω κι ἐγώ νά μείνω μέσα Σου. Γιά νά Σέ γνωρίζω καί νά Σέ νοιώθω μέσα μου.

Ἐλα, Ἐπουράνιε Κύριε, νά σχηματίσῃς μέσα μου τήν μορφή Σου, ὥστε, βλέποντας τήν ἀπερίγραπτη ὠραιότητά Σου, νά θέλω νά Σοῦ μοιάζω καί νά ξεχνῶ ὅλα τὰ ἄλλα πράγματα πού βλέπω.

Δώσε μου, Πολυεύσπλαχνε Κύριε, την δόξα που έδωσε σε Σένα ο Πατέρας, για να μπορέσω κι εγώ να γίνω όμοιος με Σένα, όπως γίνονται όλοι οι αληθινά πιστοί σε Σένα. Για να γίνω θεός κατά χάριν και να μένω αιώνια μαζί με Σένα και τώρα και πάντοτε και στους άτελειώτους αιώνες. Αμήν.

Ναί, αδελφέ μου αγαπητέ, πίστεψε και δέξου χωρίς αμφιβολία ότι έτσι είναι ή πίσπις μας. Αυτό είναι, αδελφέ, πίστεψέ με, για να αναγεννηθής, να γίνης καινούργιος ξανά καινούργιος και να ζήσης την αληθινή Χριστιανική ζωή. "Η δέν έχεις ακούσει τον Μέγα Βασίλειο που είπε: "Δέν επιθυμείς, άνθρωπε, να δής τον έαυτό σου να γίνεται από γέρος νέος;". Και τον Απόστολο Παύλο να λέγη: "Όστε, εάν είναι κανείς ένωμένος με τον Χριστόν, αυτός είναι καινούργιο δημιούργημα. Τά αρχαία έπέρασαν, έχουν γίνει όλα και-νούργια" (Β' Κορινθίους 5: 17);

Αυτή λοιπόν, αδελφέ, είναι ή καινούργια δημιουργία, τό να είσαι ένωμένος με τον Χριστό. Αυτά γίνονται κάθε μέρα στους αληθινούς πιστούς.

Αν, λοιπόν, όλα αυτά και τόσα άλλα που διδάσκει ή Αγία Γραφή γίνονται μέσα μας από τώρα, σ' αυτήν έδω την ζωή, και έμεις εξακολουθοῦμε να λέγουμε ότι δέν συμβαίνουν καθόλου σ' έμας ή ότι συμβαίνουν μέσα μας χωρίς έμεις να τά αισθανόμαστε και να τά γνωρίζουμε, τότε σε τί διαφέρουμε από τούς νεκρούς;

Μήν παραδίδετε τον έαυτόν σας στην άπιστία μ' αυτόν τον τρόπο, με άποτέλεσμα να οδηγηθήτε στην άπώλεια. Άλλά κι αν ακόμα μέχρι τώρα δέν έλπίζατε ότι είναι δυνατόν να τά άντληφθήτε αυτά και ίσως γι' αυτό ποτέ δέν τά ζητήσατε, τό πρώτο που έχετε να κάνετε είναι να πιστέψετε ότι όλα αυτά είναι αληθινά και σύμφωνα με την Αγία Γραφή.

Μελετήστε την Γραφή προσεκτικά και θα διαπιστώσετε ότι από τώρα, στην παρούσα ζωή, δίδεται σε μάς, τούς πιστούς, ή σφραγίδα του Αγίου Πνεύματος και μάλιστα με τρόπο που να τό νοιώθουμε.

ΑΠΟ ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Κάποιος Γέροντας Έρημίτης κατέβηκε με τον ύποτακτικό του στην πόλι. Οι δουλιές τούς ανάγκασαν να μείνουν μερικές ημέρες εκεί. "Όταν έβγαιναν τό πρώι στον δρόμο, παρατηρούσαν πώς πολλοί άνθρωποι, γυναίκες και άνδρες, περνούσαν από τό νεκροταφείο. Καθένας στεκόταν, άλλος λίγο, άλλος πολύ, στό μνήμα του νεκρού του κι έκλαιε και στέναζε και μοιρολογοῦσε. Πόσο ψυχικό πόνο έκρυβε ο καθένας τους!

- Βλέπεις πόσα δάκρυα χύνουν όλοι τούτοι, τέκνον; είπε ο Γέροντας στον ύποτακτικό του. Κι όμως, τό πένθος τους δέν είναι κατά Θεόν, δέν κλαίνε τίς άμαρτίες τους. "Αν έμεις δέν χύσωμε τόσα για τίς δικές μας άμαρτίες, δέν ξεύρω, αν θά σωθοῦμε.

Σάν γύρισαν στην έρημο, ή πρώτη τους δουλιά ήταν ν' ανοίξουν δύο τάφους δίπλα - δίπλα, καθένας για τον έαυτό του. Από τότε περνούσαν πολλές ώρες τής ημέρας στό κοιμητήρι εκείνο κι έκλαιγαν για την ψυχή τους, σαν να είχαν μπροστά τους πολυαγαπημένο νεκρό. "Αν καμιά φορά ο νέος άποκοιμιόταν, ύστερα από τή νυκτερινή τους προσευχή, ο Γέροντας τον ξυπνούσε γρήγορα, θυμίζοντάς του πώς οι άνθρωποι στην πόλι θά είχαν φθάσει πιά στό νεκροταφείο και θά είχαν άρχισει τό έργο τους.

- Είναι σκληρή σαν πέτρα ή ψυχή μου σήμερα και δέν μπορώ να κλάψω, έλεγε καμιά φορά στον Γέροντά του ο ύποτακτικός.

- Άγωνίσου λίγο ακόμη, τέκνον, τον παρακινούσε εκείνος. "Ο Θεός θά ιδή τον κόπο σου και θά σε έλεήσει. Η καρδιά, που θά δεχθή μία σαιτιά, πληγώνεται και δέ βρίσκει πιά γιατρεία. Τό ίδιο παθαίνει κι όταν την πλήξη τό κατά Θεόν πένθος. "Ο πόνος δέ φεύγει πιά απ' αυτή. Μέχρι θανάτου μένει πληγωμένη.

Αλλοτε πάλι, που ο νέος άρχισε να χορταίνει ύπερβολικά, ο Γέροντας τον συμβούλευε ν' αγαπήση την εγκράτεια σε όλα.

- Παραπονιέσαι, παιδί μου, πώς σκληραίνεται συχνά ή καρδιά σου και δέν χύνει δάκρυα. Τό πένθος μοιάζει με τ' άναμμένο λυχνάρι, που, αν τ' αφήσης άπροφύλακτο, σβύνει στη στιγμή. Η πολυφαγία και ή πολυσιπνία τό μαραίνουν. Η καταλαλιά και ή πολυλογία τό εξαφανίζουν ολοκληρωτικά. "Ο εύλαβής άνθρωπος, που αγαπά τον Ίησου κι επιθυμεί να διατηρήση τό πένθος στην καρδιά του, πρέπει στην καθημερινή του ζωή να κάνει θυσίες για χάρι Του.

- Τι είδους θυσίες, ζήτησε να μάθη ο νέος.

- Μικρές θυσίες που, σαν τίς ακούμε, δέν μάς κάνουν έντύπωσι, μά που σφμηλατούν τον χαρακτήρα και τον κάνουν όμοιο με τον χαρακτήρα του Χριστού, έξήγησε ο Γέροντας.

Βρίσκεις, λόγου χάριν, φρέσκο ψωμί. "Άφησε να τό φάγη άλλος κι εύχαριστήσου σύ με τό ξερό για την αγάπη του Χριστού. Σου φέρνουν καλό κρασί. Ανακάτεψέ το με ξίδι για χάρι Εκείνου που ποτίστηκε ξίδι και χολή επάνω στο Σταυρό για την αγάπη σου, ή πιές πολύ λίγο κι άφησε τό περισσότερο λέγοντας: "αυτό είναι τό μέρος του Χριστού". "Αν έχης μαλακό προσκέφαλο, άφησέ το κατά μέρος και βάλε λιθάρι κάτω από την κεφαλή σου για τον Χριστόν. "Αν κρυώνης στον ύπνο σου γιατί δέν έχεις σκεπάσματα, μήν παραπονεθής. Συλλογίσου πώς κι ο Χριστός γυμνός επάνω στο Σταυρό κρύωνε κάποτε για χάρι σου. Μή θελήσης να είναι τό φαγητό σου καλοπεριποιημένο. Θυμίσου πώς πείνασε και δίψασε για σένα ο Χριστός. "Ανάμιξε κάθε τι που κάνεις με λίγη θλιψι και ζήσε ταπεινά, όπως έζησε στη γή ο Χριστός μας, για να βρής αιώνια άνάπαυσι στην Βασιλεία Του.

Γερο - Έφραϊμ "ὁ τάλαιος"

Απέναντι από τὰ Βλάχικα Κελλιά, πάνω από τὰ Κατουνάκια, φαίνεται μιά σπηλιά, ἡ ὁποία, ὅπως διηγούνται οἱ Γερωντάδες, ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἦταν σπηλιά ληστών. Αὐτὴ λοιπὸν τὴν σπηλιά ὁ Γερο - Έφραϊμ τὴν μετέτρεψε σὲ θεῖο Σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ, διότι τὴν ἀγίασε μὲ τὴν ἀγία του ζωῆ.

Ὁ Γερο - Έφραϊμ καταγόταν ἀπὸ τὴν Θεσσαλία. Εἶχε ψυχὴ εὐαίσθητη καὶ ταπεινὴ καὶ πνεῦμα ἀνδρεῖο καὶ ἀγωνιστικό.

Ἐλεγε ὁ Παπα - Ἱερόθεος καὶ ὁ Παπα - Μακάριος ἀπὸ τὴν Κερασιά, ὅτι ὁ Γερο - Έφραϊμ ἦταν σάν τοὺς Ἀββάδες τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς τῆς Νιτρίας καὶ Θηβαΐδος. Τὰ ἴδια ἔλεγαν καὶ οἱ εὐλαβεῖς Γερωντάδες ἀπὸ τὸν Ἅγιο Βασίλειο, ὅπως ἐπίσης καὶ οἱ γείτονές του Συνασκητές. Ὅλοι τὸν παραδέχονταν γιὰ τὶς ἀρετὲς του καὶ κυρίως γιὰ τὴν μεγάλη του ταπεινὴ καὶ ἀφάνεια, ἐνῶ αὐτὸς ἀποκαλοῦσε τὸν ἑαυτοῦ τάλαιπρω. Ἀπὸ ἓνα - δύο περιστατικά, ποῖ θὰ ἀναφέρω, πολλὰ θὰ καταλάβουν οἱ καλοπροαίρετοι, πού ἀγωνίζονται στὴν ἀφάνεια.

Ἐπειδὴ οἱ Πατέρες κατέβαιναν καὶ ἀγόραζαν κάτι (τρόφιμα κ.λ.π.) ἢ ἔπαιρναν εὐλογία ἀπὸ Μοναστήρια (παξιμάδι ἢ κηπουρικά), κατέβαινε καὶ ὁ Γερο - Έφραϊμ τὴν νύχτα κρυφὰ καὶ γέμιζε τὸν τουρβά του μὲ ἄδεια κονσερβοκούτια ἀπὸ τοὺς λάκκους καὶ τὴν ἡμέρα ἀνέβαινε καὶ αὐτὸς φορτωμένος γιὰ τὸ Ἀσκηταριὸ του, καὶ ἔτσι ἔδινε τὴν ἐντύπωσι στοὺς ἄλλους ὅτι κουβαλαίει τρόφιμα.

Ὅταν ἔφτανε στὴν σπηλιά του, ἄδειαζε τὰ ἄδειανὰ κονσερβοκούτια, πού εἶχε στὸν τουρβά του, μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς σπηλιάς, γιὰ νὰ τὰ βλέπουν οἱ ἐπισκέπτες καὶ νὰ σχηματίζουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶναι γαστρίμαργος, ἐνῶ αὐτὸς ἔκανε μεγάλες νηστείες. Μάλιστα, ἀπὸ τὴν

πολλὴ ἄσκησι καὶ τὴν πολλὴ ὑγρασία, πού εἶχε ἡ σπηλιά, εἶχε προσβληθῆ ἀργότερα ἀπὸ φυματίωσι. Γι' αὐτὸ καὶ ἀναγκάστηκε νὰ κτίσῃ μόνος του, λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὴν σπηλιά, σὲ προσηλίο τόπο, ἓνα μικρὸ καλυβάκι μὲ ξερολιθιά, πού μόλις τὸν χωροῦσε.

Τὸ ἴδιο δὲ τυπικὸ συνέχισε καὶ ἐκεῖ: νὰ κουβαλᾷ κρυφὰ ἄδειανὰ κονσερβοκούτια ἀπὸ τοὺς λάκκους καὶ νὰ τὰ ἀφήνῃ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του. Ὅσοι τὰ ἐβλεπαν, ἐπειδὴ δὲν γνώριζαν τὴν πραγματικότητα, ἔλεγαν:

- Τί κάνει αὐτὸς ἐδῶ; Δὲν ἄφησε κονσερβὰ γιὰ κονσερβὰ!

Ὅσοι εὐλογίες τοῦ ἔδιναν καμμιά φορὰ οἱ Πατέρες, τὶς δεχόταν μὲ χαρὰ, ἀλλὰ πήγαινε τὴ νύχτα καὶ τὶς ἄφηνε ἔξω ἀπὸ τὰ Καλύβια τῶν Πατέρων πού εἶχαν ἀνάγκη ἢ σὲ ἀρρώστους, τοὺς ὁποίους καὶ ὑπερτοῦσε.

Ὁ ἴδιος εἶχε πολλὴ αὐταπάρνησι καὶ ἦταν ἀφημένος στὴν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Κάποτε πού εἶχε ἀποκλεισθῆ ἀπὸ τὰ πολλὰ χιόνια στὴν σπηλιά, ὁ Καλὸς Θεὸς ἔστειλε τρόφιμα στὸν Γερο - Έφραϊμ μὲ ἓναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ τοῦ ἄφησε ἓναν τουρβά μὲ εὐλογίες, ἐξαφανίστηκε μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Γερο - Έφραϊμ!

Ὁ Γέροντας δόξαζε τὸν Θεὸ καὶ πέρασε ὅλο τὸν χειμῶνα μὲ ἐκείνη τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Παρ'ὅλα αὐτὰ πού ἀνέφερα, ὁ Γερο - Έφραϊμ εἶχε πολλὴ αὐτομεμψία, καὶ ὠρισμένοι πίστευαν, δυστυχῶς, ὅσα ἔλεγε κατηγορώντας τὸν ἑαυτοῦ.

Ἐτσι ταπεινὰ καὶ στὴν ἀφάνεια τελείωσε τὸν σκληρὸ ἀγῶνα του γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ τὸ 1962. Τὴν εὐχή του νὰ ἔχουμε. Ἀμήν.

Γέροντος Παΐσιου

Αθωνική

πολιτεία

ΚΥΡΙΑΛΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ 6 - 114 71 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 6443.290, FAX 6424.266

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχὸς Σίμων -

Κωνσταντῖνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Ἀριανίτου 13 114 72 ΑΘΗΝΑ

ΕΠΙΣΤΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 6000 δραχ.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ